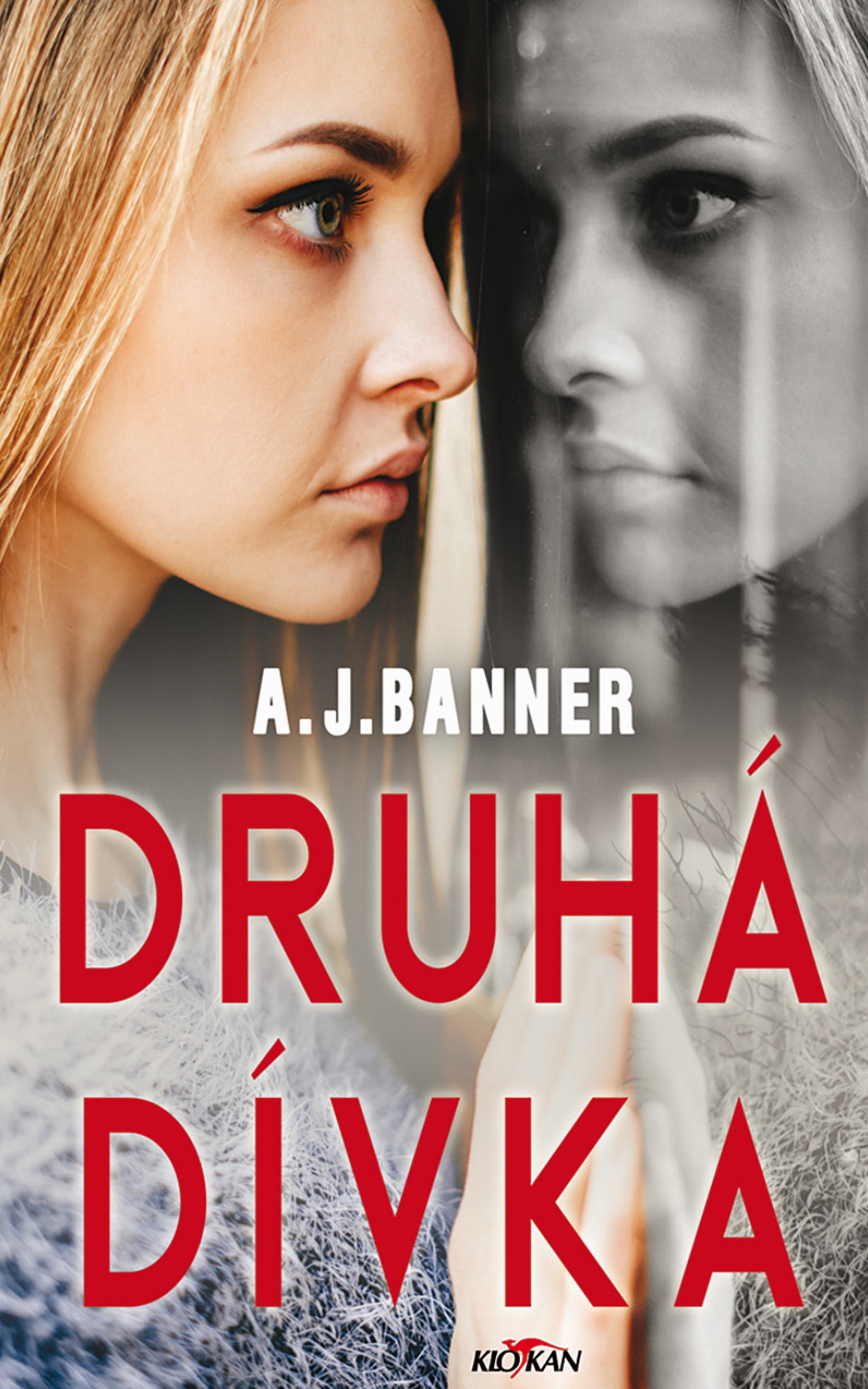

A.J. BANNER

DRUHÁ
DÍVKÁ

KIO KAN

Copyright © 2021 by Anjali Writes LLC
This edition is made possible
under a license arrangement originating
with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Agency s.r.o.
Translation © Ondřej Duha, 2022
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu IN ANOTHER LIGHT
vydaného v roce 2021 nakladatelstvím Lake Union
Publishing, Seattle
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Hermína Vojtěchovská
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-838-8

*Někteří z vás říkají:
Radost je větší než žal, “
a jiní zase říkají: „Ne, žal je větší. “
Ale já vám pravím,
že je nemůžete od sebe oddělovat.
Společně přicházejí,
a když si jeden z nich
sedne s vámi ke stolu,
pak si buďte vědomi,
že druhý spí pod vaší postelí.*

– Kahlil Gibran, Prorok

PROLOG

P hoebe se krade lesem po klikaté cestě, kapuci staženou do očí na ochranu před chladem. Před ní se zhmotní dům s pevnými, zamčenými dveřmi. Obejde ho dozadu, klekne si před oknem do kuchyně a pozoruje život jiné rodiny.

Není to však jiná rodina – pozoruje to, co mělo být celou dobu její, ale byla o to připravena. Z okna proudí rozptýlené světlo, mísí se s venkovním vzduchem a zalévá trávu nadpozemskou stříbrnou září. Každé stéblo vypadá jako nehybná socha.

Ted' ji sleduje jen soumrak. Na rozlehlé, stmívající se obloze je cosi třpytivého a nadějeplného – jako by tam ztráta a žal nemohly přežít. Tento večer jí skýtal možnost vrátit čas a začít znovu.

Z domu vycházely hlasy v nenuceném hovoru, sem tam slovo, sílící a slábnoucí smích. Zavibruje jí kapsa. Vytáhne mobil, zastíní svítící displej rukou a přečte si textovku od Renee. Tohle nedělej. Přijď domů. Nejsi sama sebou.

Není sama sebou už nějakou dobu. Pryč je ta kdysi bezstarostná žena, která se odevzdala světu, jenž k ní nebyl laskavý, který jí toho tolik tajil.

Vymaže tu zprávu – nikdy neexistovala. Natáhne krk a vyhlédne přes parapet, i když dobře ví, co uvidí – postavy sedící u jídelního stolu, předstírající, že žijí normální životy, že k sobě patří. Brzy najde cestu dovnitř.

KAPITOLA JEDNA

O JEDENÁCT DNÍ DŘÍVE

Phoebe zatlačí panu Parkerovi pod víčka kuličky s malými hroty, aby to vypadalo, že má stále oči. Pak vsune pod víčka vatové tamponky, aby zůstala zavřená. Šití není nutné, ale musela slepit rty a vsunout do úst a nosu vatové tampony, které by ho zabily, kdyby dosud dýchal.

Ona však jen dělá svou práci, restauruje mu rysy pro jeho manželku. Mandy si ho přeje naposledy vidět, zapamatovat si, jak vypadal. Kdyby ho však musela spatřit v jeho přirozeném stavu, viděla by, že vydechl naposledy, zaklepal bačkorami, natáhl brka. Elvis odešel z budovy, jak se říkalo na závěr koncertů slavného zpěváka.

Doslova. Jmenoval se Elvis Parker. Poslední klasický holič ve městě, který pracoval v úzké oficíně na nábřeží, kde třímal své lesklé čepele a holil zákazníky uvelebené ve starých vinylových holičských křeslech.

Holičství se nacházelo na chladném pobřeží Pugetova zálivu od nepaměti a všichni věděli, že ho Elvis Parker vlastnil od chvíle jeho vzniku. Phoebe vždy připadal nestárnoucí a nezničitelný. A teď je tady, nic než scvrklá skořápka.

Ne že by ona vypadala lépe. Když se podívá do zrcadla, vidí přízrak s propadlými tvářemi a oči, které už samy od sebe nezají, jen pohlcují světlo. Obočí má neupravené,

lícní kosti se rýsují pod kůží, jako by pomalu rozpouštěly okolní tkáň. Je tomu tak od té nehody. Postupně se ztrácí před očima.

Elvis však dokázal, že si připadala viditelná. Zdravil ji, mával na ni při jejich každodenních procházkách po nábreží. Pořád ho slyšela volat: *Krásné ráno, Phoebe!*, když kráčel proti ní. Když ji oslovil, zdálo se, že vidí starou Phoebe, optimistickou ženu, kterou kdysi bývala. Byla mu za to vděčná.

Teď je pouhým duchem svého bývalého já a Elvis žije jen ve vzpomínkách. Jeho ruce už nikdy nezamávají. Jsou složené na podbřišku, prsty spleené vteřinovým lepidlem, palce upevněné na místě gumičkou do vlasů, kterou si půjčila od své asistentky Renee.

„Teď jste fešák,“ řekne mu Phoebe. „Renee má vkus na oblečení, že? Měla ho vždycky. Já bych vybrala smoking, ale ve svém obleku s proužkem vypadáte mnohem líp. Měla pravdu.“

A Renee byla tak chytrá, že mu zapnula košili až nahoru, a zakryla tak vytetované srdce s křídly nesoucí jméno jeho bývalé manželky – tetování, které Phoebe připomíná obrázek, který před několika lety viděla na mobilním telefonu svého manžela.

Mandy o manželově tetování samozřejmě věděla. Byla za něho provdaná jedenačtyřicet let. Ale je lepší tu připomínku neukazovat. Obřad bude už tak dost náročný. Po něm se vrátí domů, aby čelila zbytku života bez něho. Dny, měsíce, roky se povlečou kupředu a ona už nikdy nezahledne jeho ironický úsměv.

Stále se však budou objevovat bolestné připomínky: pošta adresovaná na jeho jméno, manžetový knoflíček zanechaný v zásuvce, zapomenutá papuče vykukující zpod gauče. Ukryje jeho fotografie, protože mu nedokáže pohlédnout do tváře.

Ozve se opatrné zaklepání na dveře. Phoebe strne, stěží se odváží nadechnout, doufá, že vetřelec odejde. Tichý, hrdelní hlas řekne: „Phoebe? Jsi tam?“

Je to Mike Rivera, nový zaměstnanec pohřební služby. Už zase. Hned v pondělí ráno. Minulý pátek se přišel zeptat, kde najde převozní pouzdra na dětská těla. Ve čtvrtku potřeboval ukázat, kudy se jde do skladu osobních věcí. Jako kdyby se nemohl zeptat někoho jiného. Měl by být venku, nakládat mrtvoly do své bezvýrazné bílé dodávky, té se zatmavenými okny bránícími veřejnosti v pohledu na smrt.

„Snažím se stihnout vystavení!“ zavolá, i když to není tak úplně pravda – na přípravu Elvise má dost času, ale nechce s nikým mluvit.

„Zabere to jenom minutu,“ řekne Mike, jehož nehybný stín se rýsuje za mléčným sklem ve dveřích.

„Tak dobře, pojď dál,“ řekne poté, co mu přidělí další body za vytrvalost.

Kulatá klika se otočí a on vstoupí dovnitř s hlavou nakloněnou ke straně, na níž se ve světle zářivek lesknou blondaté vlasy. Je to zvláště vypadající muž s protáhlým obličejem a poněkud nesouměrnými, výraznými rysy, oblečený v modré uniformě a botách s ocelovými špičkami. Připomíná jí tu filmovou hvězdu, která řídí rychlá auta a hraje lovce odměn, jenž chytá androidy. Vnější koutky očí má o něco níž než vnitřní, takže vypadá posmutněle, i když Phoebe musí uznat, že se svým neustále zamračeným, našedlým a hubeným obličejem by se těžko mohla ucházet o titul Miss Amerika.

Obvykle je jí jedno, jestli se ostatním líbí nebo ne, už jí na tom nezáleží, takže ji podráždí, když si mimoděk otře čelo hřbetem ruky v rukavici, pročísne si prsty vlasy a uhladí předek pláště. Před Mikem bývá nesmělá, hlavně tehdy, když jí věnuje ten svůj pokřivený úsměv.

Ona jeho projev náklonnosti neopětuje. Nepotřebuje povzbudit. Jeho pohled těká po místnosti. Toho rána na něm něco nesedí. Obvykle je uvolněný a sebejistý, ale dnes si nervózně kouše rty.

„Proboha, to je Elvis Parker?“ Prohrábne si vlasy a několik pramenů mu zůstane třet přímo nahoru. „Když jsem ho viděl naposledy, kašlal, ale myslel jsem si, že je to jenom chřipka.“

„Zkus rakovinu,“ odpoví Phoebe. „Ale i tak se dožil vysokého věku. Sedmdesát osm ujde, když máš plíce na kaši.“

„Asi bych měl přestat,“ poznamená Mike a poplácá se po náprsní kapse, vyboulené balíčkem cigaret.

Phoebe mu věnuje nervózní úsměv. „Přišel ses bavit o svým zlozvycích, nebo pro tebe můžu udělat ještě něco?“ Zase ten její jízlivý tón. Nemůže si pomoci.

„Jedu vyzvednout tělo,“ řekne. „Koroner pro nás má neobvyklou zásilku. Možná by bylo lepší, kdyby ses jí vyhnula.“

Suše se zasměje. „Ať je to cokoliv, zvládnou to.“ Mike tady pracuje teprve dva týdny. Nezná ji, neví, že už viděla všechno, od těl přivezených po kusech až po nafouknuté zelené „plaváčky“ vytažené z vod Pugetova zálivu.

„Věř mi,“ řekne Mike. „Tohle by tě mohlo vyděsit.“

„Mě už nic nevyděsí.“

„Jak myslíš. Ale neříkej, že jsem tě nevaroval.“

„Jestli je to všechno –“

„No... ještě něco. Renee chce, abys s námi šla dneska večer ven.“

„V pondělí?“

Pokrčí rameny. „Pondělí se od ostatních dnů neliší. Včera jsem taky musel zajet pro jedno tělo, i když byla neděle. Pracujeme nepřetržitě, ne?“

„Díky za pozvání, ale nechám si to ujít.“ Phoebe si nevyšla s žádným ze svých kolegů už tři roky. Vůbec nechodila

moc ven, kromě samotářských procházek, nezbytných nákupů, občasné cesty do knihovny pro novou hromádku mysteriózních románů, které jí umožňují uniknout z tohoto světa. Dává přednost knihám před lidmi.

„Chceme vyzkoušet tu novou hospodu v Main Street, U Rezavého lososa. Měla bys jít s námi. Renee napadlo, že bys mohla chtít společnost, když je dneska, však víš...“

Phoebe se začervená, cítí, jak ji pálí tváře. Prsty ji brní touhou uškrtit Renee, která mu podle všeho řekla, že dnes je třetí výročí té nehody. „Děkuju, ale to bych si radši vypíchla oči trokarem.“ Nechce být hrubá, jen mluví pravdu.

Mike se nenechá odradit. Jeho úsměv se rozšíří a odhalí zuby se skvrnami od nikotinu. „Pěkný. Trokar,“ řekne, ačkoliv možná nechápe, o čem mluví, pokud tedy nevozí těla do tradičních mární, kde stále provádějí balzamování a ten ostrý chirurgický nástroj se používá k odvodu tekutin z mrtvol.

„Ráda bych si povídala,“ zalže Phoebe, „ale měla bych se vrátit k práci, než Elvis začne smrdět.“

„No jasně, máš fofr.“ Mike se obrátí, odejde z místnosti a dveře se za ním se zasyčením zavřou. Když vzduch proudí větracími otvory, vybaví se jí útržek vracející se noční mury, vířící sníh a záblesk kovu, jak auto letí vánicí a převrací se z kol na střechu a zpátky.

Když zvedá z podlahy štěteček na make-up, třesou se jí ruce. Ani si nevšimla, že ho upustila. Zhluboka dýchá a snaží se uklidnit. Musí se soustředit na Elvise, na zdůraznění patřičných míst v jeho obličeji: části čela nad nadobocnicovými oblouky, lícní kosti. Ztmaví spánky, očníce, kořen nosu.

Vyplnit jeho propadlé tváře nebude snadné. Práce na mrtvých vyžaduje zvláštní nadání. Sebedelší sochařský kurz by ji nemohl připravit na lidský obličej, protože není z hlíny.

Tolik se zabere do práce, že skoro nadskočí, když se ozve zazvonění. Plastový kuchyňský časovač ve tvaru malé

lidské lebky jí připomíná pauzy na oběd, ale ona na něj často zapomene. Už uplynulo celé dopoledne.

Stiskne tlačítko, aby zvonění umlčela, a svlékne si zástěru a bílý laboratorní plášť, které nosí, i když je taková ochrana trochu přehnaná. Mrtvá těla obvykle nejsou nebezpečná, pokud nekontaminují zásoby pitné vody, neobsahují bakterie moru či tyfu nebo na nich nesídlí blechy či štěnice, které přenášejí různé choroby.

A to je málo pravděpodobné.

Přesto si ze zvyku umyje ruce roztokem jódu. Zatímco si kartáčkem čistí prostor pod nehty, dívá se oknem na mladý pár procházející se po ekologickém lesním hřbitově, kde jsou hroby označené diskrétními, přírodními náhrobky. Barry Stevenson, majitel Příznivých větrů, má ve své kanceláři mapu hřbitova pro případ, že by rodiny nebo úřady potřebovaly rychle lokalizovat ostatky. Pod zemí toho však moc nezůstane, snad jen několik rozházených kostí, zlaté zuby, umělé kyčelní klouby. V Příznivých větrech se s mrtvými nepohrívají žádné jejich oblíbené předměty. Žádné oblečení, auta, motorky ani hudební nástroje.

Phoebe se odvrátí od okna a osuší si ruce papírovými utěrkami. „Počkej tu na mě, fešáku,“ řekne Elvisovi. Zhasne světlo, vyjde z místnosti a projde chodbou do pohodlí své kanceláře, svého útulného doupěte, jehož jednu stěnu zcela zakrývají knihy. Od Barryho bylo velkorysé, že jí tu kancelář poskytl, když odkoupil od Logana jeho polovinu podniku. Nevadilo jí stáhnout se zpět do stínů, přebývat na malém prostoru, skrývat se v přípravnách a spokojeně pracovat na mrtvých obličejích.

No, *spokojeně* možná není to správné slovo. Dává přednost netečnosti k okolnímu světu, jako by i ona už zemřela. Chodí po zemi, ale klidně by mohla být přízrakem bez povšimnutí procházejícím svým životem a čerčícím vzduch, jehož přítomnost nevnímá.

Venku na parkovišti zarachotí auto na kořenech stromů prorůstajících asfaltem. Cedula u prázdného parkovacího místa v koutě stále upozorňuje, že je VYHRAZENÉ PRO MAJITELE, i když by tam Barry z respektu k Phoebe nikdy nezaparkoval. Logan tam parkoval pokaždé a vůz vždy nechával stát trochu našikmo, nikdy rovně. Ona to parkovací místo nepoužívá a skoro pravidelně chodí ten kilometr a půl do práce pěšky.

V hlavě jí stále zní Mikovo varování před tělem, které přiveze od koronera. *Možná by ses mu chtěla vyhnout.* Probudil v ní zvědavost. Podívá se z okna. Po bílé dodávce nikde ani stopy. Musí být stále na výjezdu.

Obrátí se zády do místnosti a vyprázdní vodu z termosky do zimních kamélií se zářivými červenými květy, nedávného dárku od vděčného zákazníka. Na přiloženém lístku stálo:

Drahá Phoebe,

děkuji Vám za vaši ohleduplnost, když jsme minulý měsíc ztratili maminku.

Ztratili, jako by šlo mrtvé znovu najít. Phoebe pouze zrestaurovala maminčin obličej, oškrábala z něj bakterie jako vrstvu bahna na dně.

Odvedla jste skvělou práci s jejími vlasy.

Phoebe jen splnila svou povinnost se starými chirurgickými nůžkami v ruce.

A s jejím úsměvem.

No, maminka se neusmívala, dokud na ní Phoebe nepracovala. Byla mrtvá. Mrtví se neusmívají, je to složitý výraz vyžadující zapojení mnoha mimických svalů.

Její zelený pohřeb byl dokonalý. Milovala svou květinovou zahradu a vždycky chtěla dodat živiny půdě, z níž vzešla.

S láskou a uznáním, Muriel Watsonová

Kdo ještě píše „vzešla“? pomyslí si Phoebe.

Muriel a její sestra Miranda, tyhle dvě. Jsou známé používáním archaismů v angličtině.

Dopis však Phoebe připomíná její poslání chránit truchlící před nevyhnutelným chaosem smrti. Vytváří dojem dřimoty, zakrývá před pozůstalými pravdu: rozbité obličej, těla v pokročilém stádiu rozkladu nebo roztrhaná na kusy.

Když se Muriel Watsonová dotkla tváře své mrtvé matky a její rty bezhlesně pronesly *spi sladce*, věděla Phoebe, že odvedla dobrou práci, přestože tváře byly z velké části vyrobené z vosku. Zamávala svou kouzelnou hůlkou a vyčarovala uklidňující iluzi.

Její práce vypadá tak snadně, ale nikdo neví, kolik let jí trvalo, než dosáhla dokonalosti, kolik kurzů musela absolvovat, kolikrát neuspěla, když se učila modelovat z vosku uši, nosy a brady.

Teď už je na své dílo pyšná, i když si občas náhle uvědomí, že vytváří umění ze skořápky osoby, která bývala naživu. Člověka, který se dříve smál, miloval, nenáviděl, plakal, který mívá myšlenky. Tvoří jen přibližnou podobu života, která nikoho neoklame.

Pochybnosti však brzy pominou a ona pracuje dál. *Konec konců, pomyslí si, nelžeme snad jeden druhému? A sobě? Předstíráme, že nasloucháme, přikyvujeme, a zatím přemýšlíme, co udělat k večeři. Když se lidé ptají, jak se máme, odpovídáme, že dobře, což řeknu i já, až se mě příště někdo zeptá.*

Jako Renee, například. Třeba si myslí, že na tohle výročí nehody cvakne Phoebe vypínačem a skočí do kremační komory. Avšak smrt v plamenech by nebyla důstojný odchod – a rozhodně ne bezbolestný. Mnohem snazší by bylo usnout a nikdy se neprobudit.

Což už možná udělala. Mechanicky kráčí životem, jako by byla náměsíčná. Každý den touhle dobou, stejně jako právě teď, otevře spodní zásuvku psacího stolu a vyndá z ní hnědý papírový sáček na obědy, pomačkaný a změkklý mnohonásobným používáním. Rozloží po stole obvyklý sendvič s hummusem a avokádem, bio jablko a láhev heřmánkového čaje a všechno symetricky srovná.

Potom rozbálí sendvič a zakousne se do něj, zatímco se probírá svou hromádkou pošty, ve které je i Barryho nová brožura propagující renovovaný „zelený“ pohřební ústav. Na přední straně stojí VÍTEJTE V PŘÍZNIVÝCH VĚTRECH. Přilepil na něj lístek: PROSÍM O TVŮJ NÁZOR.

Na vnitřních stránkách se nacházejí fotografie všech zaměstnanců s krátkými životopisy. Vedle Phoebina portrétu, pod kterým je překvapivě uvedeno její jméno za svobodna, Glassmanová, sděluje její životopis: *Phoebe Glassmanová je odbornicí na účesy a kosmetologii. Vystudovala na Washingtonské univerzitě a je bývalá malířka a sochařka. Zkrášlí vašeho milovaného...*

Zkrášlí...

No dobře, s tímhle popisem se dokáže smířit, ale zarazí se u slova *bývalá*. Výtvarnice je přece pořád. Portrétní fotografie je čtyři roky stará, ze šťastnějších časů, kdy jí vlasy spadaly přes ramena, tváře měla plné a zářivé a oči se jí třpytily.

Teď Phoebe žije setrvačností, ze dne na den, kůže se jí napíná na lícních kostech a vlasy má ostříhané nakrátko, protože je to praktičtější. Nikdo by ji podle té fotografie nepoznal. Snad je to tak lepší.

Načmárá na brožuru *schváleno* a napadne ji, že Barry ji poslal taky e-mailem, ale ona se internetu vyhýbá, jak to jen jde, aby se chránila před znepokojivými zprávami – před vším, co by mohlo vyvolat traumatické vzpomínky.

Úplně vespod najde nový katalog potřeb pro márnice. Neví, proč ten katalog stále končí na jejím stole. Možná proto, že jsou často adresované Loganovi McClarymu a ona je jeho přeživší manželka.

Zalistuje mnoha reklamami na balzamovací tekutiny, navrženými tak, aby navrátily kůži „přirozenou“ pružnost, stejně jako na produkty řešící všechny myslitelné problémy od žloutenky po edém, jako by se tyto nemoci mrtvých daly vyléčit. Příště, napadne ji, budou nabízet nový produkt, „oživovač“, pro dosažení maximálního znovuzrození a návratu do skutečného života.

Používání těchto jedovatých látek je pozůstatkem občanské války, kdy balzamování představovalo způsob, jak ochránit těla mrtvých vojáků, aby nepáchla ve vlaku během dlouhé cesty domů. Nakonec stejně zapáchala. Rozkladu nikdo neuteče. Nakládání do různých roztoků a konzervování ten proces jen zpomalí.

V Příznivých větrech už balzamování nenabízí a většina klientů nepožaduje ani rekonstrukci obličeje. Jen několik mimoňů, jako právě Mandy Parkerová, trvá na otevřené rakvi, protože chtějí vidět klid a mír ve tvářích svých milovaných. A tehdy dojde uplatnění Phoebin umělecký talent podpořený rozpouštědly, lepidly, pudry a štětcem nanášenými tmely, které vytvoří iluzi „druhé kůže“ na řezných ranách a zraněních, která se nikdy nezahojí.

Pacienty na Phoebině stole nečeká zotavení ani probuzení. Jsou mrtví a budou pohřbeni, někteří z nich plní chemikálií a vosku, což na ekologickém lesním hřbitově působí poněkud ironicky.

Jak obrací stránky, odrazí se světlo od jejího vybledlého, oprýskaného laku na nehtech a ona si vzpomene, že bývaly časy, kdy o sebe pečovala mnohem lépe. Tyhle nehty se tolik liší od těch třpytivých nalepovacích, které měla ve svatební den. Když si při hostině připíjela s Loganem, jeden falešný nehet se odlepil a skočil mu do skleničky se šampaňským, což všechny rozesmálo. Očekávala, že si takové veselí, nekonečné oslavy a přípitky bude užívat po desetiletí. Mýlila se.

Místo toho listuje fotografiemi malých vaků, „převozních pouzder“ v různých slavnostních barvách, „potrato-vých souprav“, kovových a dřevěných rakví v malých velikostech. Všechny jsou vystavené jako dárky pro hosty na večírku. Opatrně ty stránky vytrhne, rozcupuje na kousky a tiše ukryje ty zmuchlané kousky papíru v koši na tříděný odpad pod jejím stolem.

Vzhledne a uvidí bílou dodávku zajíždějící do protějšího kouta parkoviště. Mike a další technik vyloží dospělé tělo ve velkém vaku na mrtvoly. Spěšně tlačí nosítka do bočního vchodu, nervózně se při tom rozhlíží a skoro zakopnou jeden o druhého.

Když zmizí z dohledu, Phoebe rychle dojí oběd. Měla by pokračovat v práci na Elvisovi, ale musí se podívat, co to tam Mike má. Je v půli cesty chodbou, když se jí v mobilu objeví textovka od Renee. Přijď do přípravy dvě. Dej pozor, ať tě nikdo nevidí.

Mám štěstí – jsem skoro tam, pomyslí si Phoebe a prsty se jí zastaví nad displejem. Možná je Renee nervózní z té „neobvyklé zásilky“ od koronera. Byla vždycky přecitlivělá, už na základce. A tohle není její normální profese, s módním butikem se to nedá srovnat.

Už jdu, odepíše Phoebe.

Když otevře dveře přípravy, Renee se k ní prudce otočí. Tváře jí hoří a spona v týlu hlavy má co dělat, aby zkrotila

její husté narezlé vlasy. Vypadá kultivovaně oblečená podle newyorské městské módy – černé kotníčkové boty, široké nohavice a vzorovaný rolák, který dodává náznak bohémoství. Vždycky měla přirozený, jedinečný vkus, na jaký se Phoebe nikdy nezmohla. Dokonce i pihy na jejím obličejí vypadají, že tam jsou proto, aby zvýraznily její krásu. Přitiskne si ukazováček na rty a proběhne kolem Phoebe, aby za ní zavřela dveře.

„Co se děje?“ zeptá se Phoebe. Vzduch je prosycený slabým, nasládlým pachem smrti. Jasná zářivka vysává z místnosti všechno teplo a barvy. Všechno se zdá být šedé, kovové, bez života.

Renee je bledá a oči má vytřeštěné. „Barry říkal, abych ti to neukazovala.“

„Mike mě taky varoval. O co jde?“

„Měla by ses podívat. Ale připrav se na šok.“

„Já to zvládnu,“ řekne Phoebe sebejistě. Přistoupí k tělu a odhrne prostěradlo, aby odhalila tvář mrtvolý ležící na stole. Mrtvá žena je hubená a má matně hnědé, rozčuchané vlasy. Její pokožka vypadá bledě v nelítostném světle, mnohem ostřejším než jemná, narůžovělá záře žárovek nainstalovaných v pokojích, kam se truchlící přicházejí poklonit zesnulým.

„Phoebe... Dostanu se maléru,“ řekne Renee tiše. „Nesmíš povědět Barrymu, že jsem ti ukázala –“

„Vezmu to na sebe,“ řekne Phoebe a přistoupí blíž, aby prozkoumala výmluvné stopy po částečné pitvě – řezné rány na ženě čele stěží zakryté ofinou, vodorovný sešitý řez nad hrudní kostí nad prostěradlem, které odhaluje jen ramena, krk a hlavu. Její kůže je na několika místech tmavá, zbarvená to modrofialova od toho, jak se krev usadila působením gravitace. Nedá se poznat, jakou barvu měly zaživa její oči. Jsou matné a zapadlé v důlcích. Ústa má dokořán, jak to po smrti bývá.

Ta žena byla mladá a Phoebe ji nepoznává. Když se však zahledí do její tváře, její nervová zakončení vzplanou. Ženina brada, vysoké čelo, její oválný obličej, tvar nosu, úzkého až na malou bouličku uprostřed...

„Krucinál,“ řekl Phoebe a ustoupí dozadu, zasažena tím, co vidí.

„Neměla jsem ti ji ukazovat,“ řekne Renee a sáhne po prostěradle, aby mrtvou zakryla, ale Phoebe ji popadne za paži a řekne: „Nech to tak.“ Dýchá rychle a přerývaně.

Vzpamatuj se, nařizuje si Phoebe. Jsi na to zvyklá. Už jsi to dělala.

„Tady, posaď se,“ řekne Renee a přitáhne židli, ale Phoebe mávne odmítavě rukou, neschopná odtrhnout pohled od té ženy na stole. Je to Phoebina mladší verze, její skoro přesná dvojnice.

KAPITOLA DVĚ

Zatímco Phoebe hledí na svou takřka zrcadlovou podobu, ženiny rysy se chvějí a rozplývají, jako by se dívala skrz vlny horka za žhavého dne. Není to správné, že zemřel někdo tak mladý, ale Phoebe už pochopila, že nikdo nemá zaručený dlouhý život. Lidé odcházejí v jakémkoliv věku, někdy i minutu poté, co se narodili.

Každý život má svou přirozenou délku, dokud nás Bůh nezavolá domů, říkala Mandy Parkerová na zádušní mši po nehodě. Nebo ta slova možná pronesl někdo jiný – bylo tam tolik lidí a žádný z nich jí nepřinesl útěchu. Podobné aforismy zraňovaly Phoebinu duši a bolest otupovaly jen silné uklidňující léky v jejím mozku. Vznášela se nad truchlícími jako oblak vytvořený z benzodiazepinů.

Ted' má však mysl čistou a ta žena na jejím stole je skutečná. *Vzpamatuj se,* opakuje si. Zhluboka se nadechne a snaží se uspořádat myšlenky. Už se jí přece stalo, že dorazilo tělo, které se podobalo někomu jinému, ale pak se objevily rozdíly, odchylky, a ona si uvědomila, že jde o příbuzného nebo čistě náhodnou podobnost. Nikdy však na stole neviděla takřka přesnou repliku *sama sebe*, nebo aspoň mladou ženu, která by se jí *tolik* podobala.

Tahle žena vypadá jako ona po třicítce, byla tedy možná o deset let mladší než Phoebe, které je čtyřicet tři. Tělo je

umyté, kůže ještě vlhká, vlasy mokré a z kohoutku kape voda, která tiše hučí v trubkách mizejících ve zdi. Potrubí tvoří složitou síť rour, odpadů a spojek, chapadel vycházejících zpod přípravných stolů a končících v čističce odpadních vod. Nebylo by dobré kontaminovat zásoby pitné vody.

Na ženině rameni se třpytí kapka jako zapomenutá slza. Vypadá však poklidně, ne smutně, čelo má hladké, bez vrásek. Už netrpí. Phoebe jí skoro závidí.

„Jsi v pořádku?“ zeptá se Renee.

„Ano, jsem,“ odpoví Phoebe a zhluboka se nadechne. „Neměla jsi mi tohle tělo ukazovat, protože vypadá přesně jako já, je to tak?“

Renee přikývne. „Barry a Mike tě asi nechtěli vyděsit. Vypadá jako tvoje dvojče.“

Ale rozdíl tu jsou, pomyslí si Phoebe. Vlasy té mladé ženy jsou světlehnědé, nehty nejsou nakrátko ostříhané a absolvovaly manikúru, a byla silnější, robustnější než Phoebe. *Zaoblenější.* „Kolik jí přesně bylo?“

„Třicet dva.“

„Příliš mladá,“ řekne Phoebe s těžkým srdcem. „Co byla zač?“ Na cedulce pověšené na kotníku je napsáno PAULINE STEELOVÁ. To jméno jí není povědomé.

„Tvoje dávno ztracená sestřenice nebo snad sestra?“ nadhodí Renee.

„O sestře bych věděla. Rodiče by mi o ní pověděli.“

„Víš to jistě? Chci říct, co kdyby nepověděli?“

„Na co narážíš? Že maminka měla dítě s jiným mužem? To by se nepodařilo utajit. Bylo by mi deset a viděla bych ji chodit s velkým břichem.“

„Nemohla by ses jí zeptat? Mohli bychom teď hned zavolat do Vrbiček a –“

„Sotva si pamatuje moje jméno. Nechci ji rozrušit. A hlavně to není možné.“

„A co tvůj tatínek? Nemohl mít milenku?“

Phoebe si přeje, aby se ho mohla zeptat. Stěží může uvěřit, že je už šest let po smrti. „Táta byl pan Nesmělý. Když mluvil s cizími lidmi, zakoktával se. To si nedokážu představit.“ Jeho oblíbenou zábavou bylo známkovat svým studentům testy z angličtiny.

„No, to je fakt. Byl to do sebe uzavřený vědátor.“

„To je slabé slovo.“ Profesor Raja Glassman byl pro ostatní nenápadný muž, ale pro Phoebe to byl milující otec, její opora během mnoha matčiných výprav do vzdálených zemí, kde vykopávala pradávné vesnice. Nepamatovala si, že by její otec kdy pohlédl na jinou ženu než na svou manželku. „Ta podoba je jen jenom náhodná.“

„Máš pravdu,“ řekne Renee a její ramena se uvolní. „To se stává, ne? Lidé mívají dvojníky.“

„Ano, přesně tak. Kde jsou papíry?“

„V Barryho kanceláři.“

„Co se jí stalo?“ Phoebe natáhne ruku, ale zarazí se dřív, než se dotkne Paulininých vlasů.

„Nějaký běžec ji našel v jejím autě v parku Waterfront. Předávkování opioidy.“

„To je smutné. Další. Nešťastná náhoda nebo...?“

„Myslím, že se to nepodařilo určit, ale nejspíš nešťastná náhoda.“ Renee si nervózně hraje se svými náramky.

„Co příbuzní?“

„Má jenom matku, žije v Kalifornii. Nedávno prodělala operaci a ještě nemůže létat. Máme ostatky poslat –“

„Žádný otec? Manžel? Sourozenci?“

„Podle všeho ne.“

Phoebe couvne, zvětší vzdálenost mezi sebou a tělem. „Jak se to celé odehrálo? Předpokládám, že zavolal Don z úřadu koronera, je to tak?“

„Ano, mluvil s Barrym a ten pak poslal Mika, aby tělo vyzvedl.“

„Úplně mě z toho vynechali,“ řekne Phoebe hlasem sevřeným zlobou. „Jsem tak křehká, že bych se mohla rozpadnout na kusy, kdybych tam uviděla ležet svou dvojnici, co? Protože bych možná chtěla být na jejím místě, mrtvá na pitevním stole.“ Zasměje se absurdní snaze ji chránit. „Mohli ji poslat do Posledního útočiště.“

„Poslední útočiště je vyplavené po té bouři z minulého týdne.“

Jaká šťastná náhoda, pomyslí si Phoebe, díky které tahle moje dvojnice skončila přímo tady, mně pod nose. „Víš, co Pauline Steeleová dělala tady v Bayportu?“

„To netuším. Myslím, že žila v Portlandu.“

„Vážně? V Oregonu?“

„Zvláštní, co?“ řekne Renee.

„Vážně divné,“ přitaká Phoebe. „Mohla bys mě s ní nechat chvíli o samotě?“

Renee zaváhá, hraje si s pramenem vlasů. „Já nevím – možná by sis měla udělat pauzu, nadýchat se čerstvého vzduchu.“

„Nepotřebuju čerstvý vzduch,“ odsekne Phoebe. Je nezlomná. To, čím prošla, ji zatvrdilo, posílilo.

Renee ztiší hlas do naléhavého šepotu. „Co když se na mě Barry našte? Potřebuju tuhle práci. Nemůžu se vrátit do New Yorku. *My oba* se tam nemůžeme vrátit.“

Phoebe ví, co má Renee na mysli. Její návrat do Bayportu byl ukvapený – utekla svému manželovi a přes celou zemi s sebou přivezla svého syna Vika. Je však lepší moc se nevyptávat. „Já ti tuhle práci sehnala,“ zašeptá Phoebe, „a postarám se, abys o ni nepřišla.“

„Jsem pořád ve zkušební lhůtě,“ odpoví Renee šeptem. „I po šesti měsících. Barry si myslí, že se na tuhle práci nehodím.“

A má asi pravdu, zachce se Phoebe říct. Tohle není tvé poslání. „Jen klid,“ řekne místo toho. „Pospíším si. Jenom se chci podívat zblízka. Dvě minuty.“

„Dobře, ale ani vteřinu navíc.“ Renee si povzdechne a odejde z místnosti.

Phoebe se podívá na mrtvolu. „Co se ti stalo? Jak jsi skončila tady? Kdo jsi byla?“ Odhrne prostěradlo zakrývající ramena a vnímá při tom nehybnost těla na stole, sraženou krev v neprůchodných žilách. A pak, na Paulinině pravé paži těsně nad loktem spatří povědomé tetování, jedinečný, složitý černobílý motiv, tak pečlivě vyobrazený. Je nezaměnitelné, velmi charakteristické. Motýl v letu, jehož křídla se na jedné straně rozpouštějí v množství menších odlétajících motýlků, kteří se mění v okvětní lístky, menší a menší, na pomezí života a smrti. Phoebe už tohle tetování viděla na displeji manželova mobilu.

KAPITOLA TŘI

Připadá si, jako by se jí vzduch v plicích měnil na jedovatý plyn. *Dobře, zachovej klid. Nedělej ukvapené závěry.*

Ale tohle není náhoda. Pauline sem možná přišla najít Loganovu vdovu, aby se omluvila za milostný románěk. Musela vědět, že je mrtvý. Přijela sem však tři roky po jeho pohřbu.

Phoebe vytáhne z kapsy mobil a pořídí několik snímků tetování. Potom shrne prostěradlo k Paulinině pupíku a hledá na jejím trupu a pažích známky poranění, nějakou zjevnou příčinu smrti. Nic. Pauline mohla prostě usnout a už se neprobudit.

Phoebe začne stahovat prostěradlo ještě níž, ale zarazí se. *Tohle nezvládnou.* Je zvyklá vidět mrtvá těla v jakémkoliv stavu – potlučená, zničená chorobami, oblečená i nahá. Ale tohle je jiné. Nechce ho vidět celé. Nechce mít v hlavě podobu ženy, která možná spala s jejím manželem.

Phoebe vytáhne prostěradlo nahoru a v hlavě se jí množí obvinění. Touží probrat Pauline z mrtvých, aby se jí mohla zeptat, jak dobře se znala s Loganem a proč přijela do města. Phoebe však už zná odpovědi. Byla by naivní, kdyby si nepřipustila pravdu. *Byla* naivní, tehdy. Naivní a záměrně slepá.

Třeba to není stejné tetování, jaké viděla na displeji jeho mobilu. Ale ve světě nemůže být mnoho rozpouštějících se

motýlů přesně stejných barev jako na ženě, která se jí tak podobá.

Listuje fotografiemi v mobilu až do doby před třemi lety. Dosud se na ty šťastné dny neodvážila podívat. Se skřípějícími zuby posouvá snímky plné radosti z minulého života, který jí už nepatří.

Prst se jí třese, mělce dýchá. Tady to je: motýl na jeho domovské obrazovce. Vyfotila si jeho mobil svým, když spal, když už jí instinkty začínaly napovídat, že něco není v pořádku. Když neměla nic než tušení. Když potřebovala konkrétní důkazy.

Jeho telefon už je dávno pryč, ale Phoebe si živě pamatuje noc, kdy to tetování uviděla. Může si ji přehrát jako video se všemi detaily. Pamatuje si, jak zpod ní Logan vytáhl svou paži a obrátil se k ní v posteli zády. Měsíc skoro v úplňku jasně zářil a světlo se odráželo od jeho tmavých vlasů. Starožitné hodiny na nočním stolku hlasitě tikaly a ji napadlo, jak mohl někdo před sto lety spát v takovém hluku.

Ale Logan v něm spokojeně pochrupoval. Přivezl jí ty hodiny jako dar, další sběratelský kousek k ostatnímu harampádí. Aspoň že si na ni vzpomněl, když byl pryč. Teď, když byl doma, se jí trochu ulevilo, přestože přijel pozdě a tvrdil, že ho zbrzdil provoz na dálnici z Portlandu. Řekl, že převrácený kamion zastavil dopravu na kilometry daleko.

Pověděla mu, že bývá pryč příliš často. Potřebovala ho doma a on jí to slíbil. *Pracuju na naší budoucnosti*, řekl. *Bude se ti líbit, jen počkej a uvidíš.*

Jí však ležely v hlavě příznivé větry. Barrymu nezbyvalo, než vést podnik bez jeho partnera, a když se Logan vrátil z veletrhů, slyšela občas, jak se ti dva hádají v Barryho kanceláři. Připadala si opomíjená. Logan jí slíbil, že na ni převede část pohřebního ústavu, protože je chytrá, talentovaná a má dobré nápady. Pak se však před ní začal uzavírat.